

De Vader & de Zoon

Voor inlichtingen:

Gemeente Eben-Haëzer
Postbus 85111
3009 MC Rotterdam

© 1995 by Stg. E-H Depot Nederland, Rotterdam

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilms of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

BRON EN KANAAL

Het principiële verschil, dat duidelijk de positie van God, de Vader, en onze Here Jezus Christus openbaart, maakt de relatie, die Zij hebben ten aanzien van het universum duidelijk door het gebruik van twee voorzetsels. Het heelal is *'uit'* God en alles is *'door'* onze Here.

Daarom staat er geschreven:

'voor ons nochtans is er maar één God, de Vader, uit Wie alle dingen zijn en tot Wie wij zijn, en één Here, Jezus Christus, door Wie alle dingen zijn, en wij door Hem' (1 Cor.8:6).

De tegenstelling die Paulus hier naar voren brengt, is duidelijk en niet voor tweërlei uitleg vatbaar; het is de sleutel tot de taak, die Christus tijdens de loop der aeonen op Zich genomen heeft. Niets ontstaat oorspronkelijk uit Hem of wordt voleindigd tot (lett.: naar binnenin) Hem, hoewel Hij de oorsprong en de voltooiing is. Van begin tot eind wordt alles *'door'* Hem. Hij, Christus, is het kanaal en niet de bron of het doel van alles. Bewijs van goddelijke inspiratie is, dat de Schrift steeds hetzelfde standpunt inneemt. Met betrekking tot Christus gaat het hier om een waarheid, die voor alle tijden geldt.

ALLES UIT GOD... DOOR ZIJN GEZALFDE

Nooit lezen wij in de Schrift, dat wij *'uit'* Christus zijn, maar wel *'uit'* God. Christus Zelf geeft ons de verzekering, dat Hij van God uitgegaan is (Joh.8:42). Alles is uit God (Rom.11:36), maar God houdt zich met ons uitsluitend bezig *'door'* Zijn Gezalfde. Hoewel alles zijn oorsprong in God, de Vader (de Bron), heeft, wordt alles uitgewerkt door de Zoon (het Kanaal). Alleen als wij ons strikt houden aan de nauwkeurige uitspraken van de Schrift, kunnen wij ons een duidelijke voorstelling maken van de verhouding van de Vader tot de Zoon.

MIDDEL

In Joh.1:3 lezen wij, dat het Woord Gods het *'middel'* was, waardoor alles geworden is; toch is Hij niet Degene, Die het initiatief genomen heeft tot de schepping van alles. Nergens wordt Christus de absolute bron van al het geschapene genoemd. Deze rol past ook absoluut niet bij Zijn taak als Middelaar; het zou zelfs een lastering zijn ten opzichte van de Allerhoogste. De opvatting, dat alles *'uit'* Christus is, heeft tot de verwarring geleid, die als een sluier over de christelijke theologie hangt.

DOOR

Toen Petrus zijn Joodse broeders met Pinksteren toesprak, bevestigde hij, dat God de krachten, wonderen en tekenen *'door'* Zijn Messias gedaan had (Hand.2:22), net zoals de

won-deren en tekenen later 'door' de apostelen 'heen' gedaan werden (Hand. 2:43). Bovendien kunnen wij lezen, dat God het verborgene der mensen zal richten 'door' Jezus Christus (Rom.2:16).

UIT-DOOR

Toen Paulus de geweldige waarheid der verzoening verkondigde, legde hij er vooral de nadruk op, dat de verzoening 'uit' God is (2 Cor.5:18), en 'door' Zijn Zoon (Rom.5:10-11). Zo is ook de Zoon van Gods liefde het kanaal, 'waardoor' het doel der wederzijdse verzoening bereikt zal worden (Col.1:13,20).

Het behoeft nauwelijks betoog, dat de redding 'door' Christus tot ons gekomen is. God Zelf is onze Redder (1 Tim.1:1; 4:10). Daarbij zette Hij Zijn Zoon niet buiten spel. Hij bewerkte de verlossing (redding, lett.: vrijkoping) 'door' Zijn Geliefde (Ef.1:6-7). En dat geldt voor de hele schepping.

HET AL IS DOOR DE ZOON GESCHAPEN

In de Brief aan de Colossenzen maakt Paulus de hoogste openbaring met betrekking tot Christus bekend:

'Hij is het Beeld van de onzichtbare God, de Eerstgeborene der ganse schepping, want in Hem zijn alle dingen (lett.: is het al) geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heer-

***schappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot (lett.: naar binnen in) Hem geschapen; en Hij is vóór alles (lett.: het al) en alle dingen hebben hun bestaan in Hem;...'* (Col.1:15-17).**

Hij is het Origineel van Gods schepping, het Begin, de Oorsprong van de schepping Gods, zoals Johannes het in Zijn Openbaring van Jezus Christus uitdrukt. (Openb.3:14).

Hebr.1:2 werpt nog meer licht op de Middelaarsfunctie, waar Hij aangeduid wordt als het Kanaal, 'waardoor' de aeonen gemaakt zijn. Daarmee wordt gezegd, dat zowel de tijd als het stoffelijke en de kracht 'door' Hem in deze wereld zijn gekomen.

NIET IN ALLEN IS DEZE KENNIS

Hoewel dit alles voor onze kennis van de heerlijkheid van onze God en Zijn Christus noodzakelijk is, moeten wij daarbij vooral de vermaning van de apostel in 1 Cor.8 niet vergeten. Daar brengt Paulus eerst het onderscheid tussen God en Christus naar voren (8:4-7). In de verzen 1-2 schrijft hij:

'De kennis (op zichzelf) maakt opgeblazen, maar de liefde sticht (lett.: bouwt op). Indien iemand zich inbeeldt enige kennis verworven te hebben, dan heeft hij nog niet leren kennen, zoals het behoort;...'

In onze tijd zijn er kennelijk weinigen, die over de kennis beschikken, waarover de apostel hier spreekt. Als de

Corinthiërs geweten hadden, dat er maar één God is, uit Wie het 'al' is (d.w.z.: met inbegrip van de offers aan de goden), dan zouden zij geen last van hun geweten gehad hebben bij het eten van offervlees. Oprechte liefde houdt rekening met de zwakheid van de naaste, die niets weet van de vrijheid in Christus (Gal.2:4) en zich opwindt, als hij ziet, dat wij schijnbaar iets doen, wat in strijd met de wil van God is. Hoewel de meesten van ons geen offervlees zullen eten, kan er toch sprake zijn van '*ontwijding van de sabbat*', als wij op zondag werken. Er zijn gelovigen, die dat zien als in strijd met Gods gebod en Zijn Woord.

Daarom moeten wij ervoor zorgen, dat onze kennis geen steen des aanstoets is voor de zwakken in het geloof en in liefde dragen, wat tot de onmondigheid en ongeloof hoort. Laten wij nooit blijk geven van een verkeerde en aanstootgevende gezindheid, die een kenmerk van dwaling is.

Zelfs hen moeten wij dragen, die Gods meest geweldige heerlijkheden die Hij ons in Zijn Woord openbaart, tegenspreken. Zonder Zijn genade zouden wij ons hieraan vast en zeker ook schuldig maken. Daarom moeten wij bidden, dat onze wandel zo is, dat wij enigen mogen gewinnen om over de diepere waarheden na te denken en ze aan te nemen. Heel duidelijk zegt immers het Woord, dat in dit tijdperk die kennis niet bij allen is (1 Cor.8:7).

Laten wij ons verblijden over het licht, dat ons geschonken is. Alles is *uit* God en *door* Zijn Zoon, onze Here Jezus Christus.

GEVER EN ONTVANGER

God, de Vader, en Christus, het Beeld van de onzichtbare God, staan met elkaar in relatie als Gever en Ontvanger. God gaf aan de Zoon de woorden, die Hij sprak, de Geest, waarmee Hij de woorden doorgaf, de discipelen, die de woorden hoorden, Zijn macht, Zijn troon en Zijn heerlijkheid. Allemaal gaven van God aan Hem. De Allerhoogste kan zulke gaven niet in ontvangst nemen, omdat Hij Zelf de Bron en Eigenaar van alles is. Als wij God iets zouden willen 'geven', dan zouden wij in feite slechts teruggeven of erkennen, wat al van Hem is. Maar Christus is een Ontvangende. Dat is de heerlijkheid die Hem toebedeeld is en die Hij met betrekking tot God bezit.

De woorden, die Christus in het Nieuwe Testament spreekt, lijken voor ons spontane uitingen te zijn, voortkomend uit Zijn eigen geest. Toch zijn die woorden van hogere inspiratie dan die van de anderen, zoals de profeten, psalmisten, geschiedschrijvers, apostelen, enz. Hun uitspraken zijn ons in hun eigen, door God geïnspireerde woorden overgeleverd. Maar bij Hem zijn de woorden zelf een gave van God aan Hem, en door Hem aan Zijn discipelen. Hij probeerde geen levensfilosofie te verbreiden. Hij bezat inzicht van Zijn God en Vader en sprak, zoals geen mens ooit gesproken heeft; immers, Zijn woorden waren een gave van boven.

Hij zei:

'(...) want de woorden , die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven' (Joh.17:8), en:

'Ik heb hun Uw Woord gegeven' (17:14).

Hij ontving al Zijn discipelen als een geschenk van God. Hij heeft dan ook nooit beweerd, dat Hij hen door eigen overredingskracht overtuigd zou hebben. Hij verwachtte nooit, dat iemand Hem volgen zou, tenzij, de Vader het Hem toevertrouwen zou (Joh.6:37). Omdat zij een gave van de Vader aan Hem waren, stonden zij niet alleen onder Zijn bescherming, maar ook onder die van de Vader (Joh.10:29). Zijn gebed naar het evangelie van Johannes, is dan ook overvloeiend van smekingen voor hen, die de Vader Hem gegeven had: zij moesten eeuwig (lett.: aeonisch) leven ontvangen (Joh.17:2); Hij openbaarde aan deze mensen de Naam van Zijn Vader, maar zij waren nog steeds het eigendom van de Vader (17:11); Christus had hen bewaard (17:12), en zij moesten Zijn heerlijkheid aanschouwen (17:24).

Het gehele gericht is aan de Zoon 'gegeven'. Het was geen geboorterecht; dat komt alleen de Allerhoogste toe. Het werd aan de Zoon, op grond van Zijn menszijn, toevertrouwd (Joh.5:22,26,27). Alle heerschappij is eveneens een gave aan de Zoon (Matth.28:18; Joh.17:2). God de Heer zal Hem de troon van Zijn Vader David geven (Luc.1:32). Alle heerlijkheid die Hij in de toekomst bezitten zal, is afkomstig van de Vader (Joh.17:22,24; 1 Petr.1:21). Door dit alles

wordt bewezen, dat Hij de grote 'Ontvanger' is. Het doet absoluut geen afbreuk aan de heerlijkheid van Jezus, als Hij aan Zijn God de plaats als grote 'Gever' inruimt.

DE WIL VAN GOD

Het gebed, dat Hij Zijn discipelen leerde, had tot doel Zijn eigen houding, voor zover het de wil van God betrof, op hen over te dragen (Matth.6:10; Luc.11:2). Nooit bad Hij de Vader om hulp om Zijn eigen wil te kunnen doen. Zo moesten ook de discipelen geen eigen wil ontwikkelen, maar zich onderschikken aan de wil van God en in die geest handelen. Nooit heeft de Here geprobeerd Zijn eigen wil aan de discipelen op te leggen. Hij eiste van hen slechts gehoorzaamheid in de mate, dat deze gehoorzaamheid Hem 'gegeven' werd. Hij kwam niet in Zijn eigen Naam, maar in de Naam van Zijn God en Vader. Het was Zijn taak Zich op de achtergrond te houden, zodat alles rechtstreeks aan de wil van God ondergeschikt is, zonder enige inspraak Zijnerzijds.

Hiertegen zouden wij kunnen inbrengen, dat er onderscheid gemaakt moet worden tussen de tijd vóór de vleeswording van Christus en de jaren van Zijn aardse loopbaan, zoals ook tussen die van Zijn huidige en toekomstige heerlijkheid. Meestal wordt er dan gezegd, dat Zijn ontlediging een verklaring zou zijn voor Zijn onderschikking hier op aarde. Het antwoord is eenvoudig, als wij Zijn relatie tot God na de afloop der aeonen beschouwen. Neemt Hij dan Zijn plaats als Heerser in en laat Hij de onderschikking aan de Allerhoogste over? Precies het tegenovergestelde is het geval.

Wij weten maar weinig over de tijd na de voleinding. Wel wordt er een duidelijke uitspraak gedaan over Zijn uiteindelijke positie in het heelal: ook de Zoon zal Zich *onderschikken* aan God, tesamen met al het andere geschapene (1 Cor.15:28).

ONDERWERPING

De '*onderschikking*' is de hoogste, voltooiende heerlijkheid van de Zoon Gods. Tijdens de twee laatste aeonen, zal Hij macht en gezag uitoefenen, zodat myriaden Hem ondergeschikt zullen zijn. Hij wordt de Heerser over het heelal; Hij zal al Gods schepselen aan Zich onderschikken. Tijdens het uitoefenen van deze functie treedt Hij op als God; Hij maakt gebruik van de macht en de voorrechten van Zijn God. Terwijl Hij dat doet, wordt Hij '*God*' genoemd, (1 Joh.5:20).

Maar als Hij deze taken uitgevoerd heeft, keert Hij niet terug in de positie van absolute Godheid, zoals de verdedigers van de drieënnigheidsleer menen. Dan legt Hij alle functies neer, die tenslotte slechts aan de Allerhoogste toekomen. Vrijwillig doet Hij afstand van de troon, geeft Zijn beschikingsrecht over de schepping op en neemt de plaats in van een ondergeschikte.

Ook beweert men wel, dat Zijn onderschikking zich beperkt tot Zijn middelaarsfunctie. Een feit is echter, dat Zijn taak als Middelaar bij de afsluiting van de aeonen beëindigd is; dan is er geen Koning en ook geen Hogepriester meer. Dan is Hij zelfs geen Profeet meer. Al Zijn bemiddelingstaken zijn dan uitgevoerd. Bij de voltooiing verdwijnen zij, omdat

zij hun doel gediend hebben. De onderschikking wordt nadrukkelijk beperkt tot Zijn Persoon. Hij heet dan ook geen Christus meer, maar 'Zoon'.

'... zal ook de Zoon zelf Zich aan Hem onderschikken, die Hem alles ondergeschikt heeft, opdat God zij alles in allen' (1 Cor.15:28).

Dan heeft Hij al het overige aan God ondergeschikt en voegt Zich in de rij van de ondergeschikten, opdat God 'alles' in 'allen' kan zijn. Hij is de Enige, Die, toegevoegd aan al het overige, de onderschikking aan God alles omvattend maakt.

(3)

DE MIDDELAAR TUSSEN GOD EN MENSEN

Veel uitleg ter verduidelijking van de 'Godheid van Christus' heeft vaak versluierend gewerkt op het begrijpen van de unieke heerlijkheid van de Middelaar tussen God en Mensen: Christus Jezus. Meestal wordt de bijzondere positie, die Christus als Schakel tussen God en de mensheid inneemt, geheel over het hoofd gezien. Maar de Schrift legt heel expliciet de nadruk op Zijn middelaarsfunctie: 'Want er is één God en ook één Middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus ...' (1 Tim.2:5).

Zij, die Hem, hetzij als absolute Godheid, hetzij als slechts een mens zien, zien hierbij niet alleen de waarheid over het

hoofd, die Paulus naar voren brengt, maar tevens alle goddelijke uitspraken, waarin Christus de kloof tussen ons en God overbrugt.

DE UNIEKE POSITIE VAN CHRISTUS

Alle gelovigen geloven, dat Christus de Middelaar tussen God en mensheid is. Velen houden Hem voor de absolute Godheid, maar zijn dan wel genoodzaakt hierbij wat beperkende aantekeningen te maken. Weer anderen zien in Hem *'de ware mens'*, die beter en verhevener is dan alle andere mensen. Maar zelden blijkt er een duidelijk begrip te bestaan voor Zijn werkelijke positie. Maar het is helemaal niet nodig om naar compromissen te zoeken tussen deze tegenstrijdige beweringen; beide opvattingen zijn nl. onjuist, hoewel er in beide wel iets van waarheid zit. Wij moeten niet toestaan, dat zulke verklaringen ons beroven van de Middelaar, Christus, Die wij zo nodig hebben.

De oplossing van het probleem is de geweldige waarheid, dat onze Here uniek is, volkomen anders dan welke andere persoonlijkheid in het heelal ook. Hij is uit twee verschillende bronnen afkomstig. Zijn Geest kwam, in afwijking van de menselijke geest, *'rechtstreeks'* van God. Zijn lichaam was echter geheel gelijk aan dat van een mens. Zijn ziel, dus het bewustzijn, dat Hij kreeg door de verbintenis van Geest en lichaam, was iets bijzonders. Door Zijn ziel kon Hij rechtstreeks in contact treden met de Allerhoogste en Zich anderzijds ook neerbuigen tot de verdorven toestand van de mens. Onze Here was dus naar Zijn Wezen, een echte Middelaar.

MIDDELAAR

Welnu, dat de overeenkomst van Christus met God, in plaats van Hem in te lijven in de zogenaamde '*Godheid*', in zichzelf het meest bevredigende bewijs is, dat Hij niet de Allerhoogste Zelf is. Niets of niemand komt overeen met zichzelf, behalve in overdrachtelijke zin. In '*identiek zijn*' kan geen sprake meer zijn van gelijkenis of overeenkomst. Dit kan ook niet beperkt worden tot '*persoonlijkheid*', want Christus en God lijken op elkaar, afgezien van '*persoonlijkheid*'.

DE RELATIE VAN CHRISTUS TOT GOD

Kennis van God is het hoogste doel van het menselijk denkvermogen. Het is '*één*' van de lessen, die wij uit Zijn schepping en Zijn Woord moeten leren, dus het doel van elke vorm van leven en ervaring. Iets van Zijn eigenschappen zouden wij kunnen leren kennen uit Zijn werken; maar God kan Zich alleen volkomen openbaren in Zijn Woord, dat Zijn Zoon ons bekend maakt. Als wij '*Hem*' zien, ontdekken wij de Vader (Joh.14:9). Als wij zo met Christus vertrouwd raken, leren wij God kennen. Meestal richten gelovigen zich alleen op Christus en Zijn relatie tot de mensheid als Redder en Heer. Hopelijk hebben mijn lezers Zijn genade reeds onderhouden en zijn zij daarom bereid met mij mee te gaan naar het verheven terrein van Zijn relatie tot Zijn God en Vader. Dat doel hebben wij met dit hoofdstukje op het oog. God wordt door Christus geopenbaard op grond van een reeks overeenkomsten en tegenstellingen. Christus is de

Middelaar tussen de mensheid en God en stelt ons de Allerhoogste voor op een manier, die binnen het bereik van onze zintuigen valt. Onze ogen zien God in Zijn zichtbare Beeld. Onze oren horen God door Zijn vlees geworden Woord. Maar gelijktijdig ontmoeten wij een enorme tegenstelling tussen Beiden; immers, God is de *'bron'* van het bestaande, terwijl Christus het *'kanaal'* is waarlangs God werkt.

ECHTE KENNIS VAN HEM

Elke vorm van kennis is betrekkelijk en het resultaat van vergelijkbare tegenstellingen. Daarom is er niets belangrijkers dan een zorgvuldige beschouwing van de beide meest Verhevenen in het hele universum. Het is opvallend, dat in de praktijk blijkt, dat wij gemakkelijker twee zaken kunnen leren, die verband met elkaar houden, dan één. Het is praktisch onmogelijk om God te leren kennen zonder Zijn Christus. Wel zijn daartoe pogingen aangewend, doordat men God bekleed heeft met filosofische attributen, zoals *'almacht'* of *'alomtegenwoordigheid'*. Maar zo is men nooit tot echte kennis van Hem gekomen. Zo is het ook onmogelijk veel over onze Heer te weten te komen zonder kennis van Zijn relatie tot God. Daarom is de weg tot dit doel, die de meeste zegen afwerpt, beide te bestuderen.

Daarom is onze bespreking twee-ledig: gelijkheid en tegenstelling. Als de Zoon niet op de Vader zou lijken, hoe zouden wij in Hem dan de Vader kunnen zien? Als Hij in *'alles'* gelijk zou zijn aan de Vader, dan zou Hij met de Vader identiek

zijn, en even onnaspeurlijk als de Ene, Die Hij moet openbaren. Zijn Middelaarsfunctie vereist, dat Hij beide is, gelijk en ongelijk. Als God onzichtbaar is, moet de Zoon zichtbaar zijn. Omdat God onhoorbaar is, moet het Woord door ons gehoord kunnen worden. In beide gevallen moeten de aanblik en de stem zo zijn, alsof God Zichzelf, als dat al mogelijk zou zijn, aan onze 'zintuigen' openbaarde.

Christus is het Beeld van God en de Uitdrukking van de Godheid (Hebr.1:3). Een logische gevolgtrekking is, dat Hij daarom niet Zelf de Godheid kan zijn. Het standbeeld hoog in het Andesgebergte is niet de Christus Zelf, hoewel het, heel juist, *'de Christus van de Andes'* genoemd wordt. De middelaarstaak maakt het noodzakelijk, dat onze Heer, de God van onze ziel is, een openbaring van de Godheid, die beantwoordt aan onze zintuigen; dat er beelden en woorden gebruikt worden, die geschikt zijn voor gezicht en ons gehoor. *'Wij moeten God zien, wij moeten God horen!'* is een kreet, die vaak in gelovige kringen te horen is. Maar dat is onmogelijk in absolute zin. Het wordt relatief gerealiseerd in de ene Middelaar. In Hem zien wij *niet 'Hemzelf'* alleen, maar Zijn God. Door Hem horen wij *'niet Zijn woorden'*, maar die van Zijn Vader. Niets kan meer afbreuk doen aan de zaak van Christus, dan wanneer Hij Zichzelf zou openbaren, Zijn eigen woorden uitspreken of Zijn eigen wil gehoorzamen. Hoewel *'lijkend op'* de Godheid, is het unieke van Christus juist Zijn zelfverloochening en onderschikking aan Zijn Vader. Daarom is Hij noch zo maar een mens noch de absolute Godheid, maar de Middelaar tussen deze twee.

DE ZENDER EN DE GEZONDENE

God is de Zender, maar wordt Zelf nooit gezonden. Het is Zijn Zoon, Die gezonden wordt. Nooit zendt de Zoon de Vader uit. Dit is een essentiële waarheid met betrekking tot de wederzijdse verhouding tussen de Vader en Zijn Zoon. De hele Schrift getuigt van deze waarheid. De verschillende functies worden ook nooit omgekeerd. God Zelf is steeds de Zender, terwijl de Zoon altijd de Gezondene is. Dit feit is een weerspiegeling van de eigen heerlijkheid van Beiden. God zou nooit de Allerhoogste kunnen zijn, als Hij door iemand anders gezonden zou kunnen worden. Het werk van Christus zou weinig betekenis hebben, als Zijn Vader Hem niet gezonden had.

Wij kunnen ons moeilijk voorstellen, dat de absolute Godheid gezonden zou kunnen worden. Wie zou dat dan moeten doen? Wie zou zich het recht kunnen aanmatigen Hem van de ene naar de andere plaats te sturen? Welke mens zou de wijsheid kunnen bezitten om Hem een bepaalde verblijfplaats toe te wijzen? Hoe zou Hij, Die alomtegenwoordig is, aan zo'n beslissing gevolg kunnen geven?

Eén van de met '*Voorwaar, voorwaar*' beginnende uitspraken van onze Here legt er sterk de nadruk op, dat een slaaf niet boven zijn heer staat noch de '*apostel*' (lett.: gezondene) boven de heer, die hem *gezonden* heeft (Joh. 13:16 - Vgl. de trefwoorden '*schicken*', '*beauftrag-*' en '*senden*' op blz. 564 en

572 van het Stichwort-Konkordanz in het 'Konkordantes Neues Testament').

Hij, die gezonden wordt, is altijd ondergeschikt aan degene, die zendt. Al kan er sprake zijn van een wederzijdse afspraak tussen gelijken, toch valt die gelijkheid weg, zodra de ene partij op aanwijzing van de andere, vertrekt.

De Zoon kwam om de wil te doen van Hem, Die Hem 'gezonden' had (Joh.6:38-40). De wil van God was Zijn spijze (4:34) en vormde de basis van Zijn oproep aan de mensen. Hij zei tot hen:

'Ik kan van MIJZELF niets doen; gelijk Ik hoor, oordeel Ik, en Mijn oordeel is rechtvaardig, want Ik zoek niet Mijn wil, doch de wil van Hem, Die Mij gezonden heeft' (Joh.5:30).

De absolute Godheid kan niet door een ander 'gezonden' worden. God gaat, ongehinderd door wie dan ook, waarheen het Hem behaagt, en zonder daarvoor, menselijkerwijs gesproken, 'toestemming' nodig te hebben; Hij is immers alomtegenwoordig! Hij zendt uit, maar wordt Zelf door niemand uitgezonden. Hij geeft de opdrachten, maar niemand kan Hem iets opdragen; Hij geeft niemand, ook al zou Hij daartoe volmacht bezitten, het recht Hem te zenden. Met betrekking tot de Godheid is Christus niet de Zender, maar de Gezondene.

In Zijn toespraak tot de Joden, toen zij om een teken vroegen, legt onze Here opnieuw de nadruk op Zijn afhankelijkheid van de God, Die Hem 'gezonden' had. Hij zegt tot hen:

'Want Ik ben van de hemel neder-gedaald, niet om Mijn wil te doen, maar de wil van Hem, Die Mij gezonden heeft. En dit is de wil van Hem, Die Mij gezonden heeft, dat Ik van alles wat Hij Mij gegeven heeft, niets verloren late gaan , maar het opwekke ten jongsten (lett.: laatsten) dage' (Joh. 6:38-39).

Bij alles wat Hij deed, werd Zijn wil geheel overstraald door de wil van God.

DE ESSENTIE VAN DE GODHEID

Het verschil tussen God en Christus is op essentiële punten groot. Vaak is er sprake van het 'wezen' Gods of van de zgn. 'natuur' van God; meestal bedoelt men dan de essentie van de Godheid, nl.: Zijn almacht, alwetenschap en alomtegenwoordigheid. Dit zijn uitsluitend eigenschappen van God en niet van de Zoon. Christus heeft een God, Die Hij dient en aanbidt. Hij is het Kanaal, maar niet de Bron. Christus heeft een wil, maar die is afhankelijk van een hogere Wil. Hij ontvangt Zijn volmacht van Iemand, Die boven Hem staat. Hij wordt gezonden en ontvangt Zijn opdrachten van een hogere Macht. Niets daarvan is verenigbaar met het begrip '*absolute Godheid*'. De Allerhoogste heeft geen God en aanbidt niemand; Hij is de bron van elke bestaansvorm en is aan geen enkele andere wil ondergeschikt.; Hij geeft en zendt uit, maar kan Zelf van niemand een opdracht ontvangen; Hij 'is' boven alles, er is geen God, Die boven Hem staat.

Het doet geen enkele afbreuk aan de heerlijkheid van onze Redder, dat Hij een Ander vereert en het in alles met Hem

eens is; ook dat Hij niet de bron is van alles en dat Hij in alles ondergeschikt is aan de wil van de Vader en van Hem Zijn volmacht ontvangt, vermindert Zijn aanzien op geen enkele wijze. Immers, het zijn '*Zijn*' heerlijkheden. Hij is geen rivaal van God, maar Degene, Die Hem openbaart. Hij is niet Zijn Meester, maar onze Middelaar. Gods heerlijkheid ligt in Zijn openbaring van Zichzelf; de heerlijkheid van Christus is Zijn zelfverloochening. Nadat Hij zijn middelaarsfunctie voltooid zal hebben, zal ook de Zoon ondergeschikt en geen hoogste in rang meer zijn. Als wij ons in geloof naar het begin en het doel uitstrekken, zien wij altijd eerst de Zoon als het Beeld en de gevormachte van God. Maar dat wil niet zeggen, dat Hij God in de schaduw stelt of Zijn Hoogheid met Hem deelt. Het is juist Zijn onderschikking, waardoor God '*alles*' in '*allen*' kan worden.

A.E. Knoch